

[Kofod-Svendsen]

Jeg synes også, jeg fornemmer en stigende erkendelse af, at man må kombinere løntilbageholdenhed med skattelettelser. Vi kan ikke bare sætte lønnen op og sætte skatten op. Derfor må vi prøve, om vi ikke kan gå den modsatte vej.

Dér har vi fra Kristeligt Folkepartis side flere gange understreget betydningen af at kombinere løntilbageholdenhed med momsned sættelse. Det er der andre der vurderer anderledes, konstaterer vi, men vi tror, at skal man kombinere løntilbageholdenhed med skattelettelser, må det være skattelettelser, som alle får en ligelig del i. Ellers er vi bange for, at den indkomstpolitiske målsætning ikke holder.

Der er også en enighed i det, regeringen har spillet ud med, og det, Socialdemokratiet har spillet ud med, med hensyn til, at børnefamilierne er i en vanskelig økonomisk situation. Det, jeg savner begge steder – også i regeringens udspil – er, at man ikke alene går institutionsvejen, når man vil gøre det bedre for børnefamilierne, dvs. en påskønnelse eller en erkendelse af, at der er familier, som ønsker i højere grad selv at varetage pasningen af egne børn og derfor får bedre mulighed for det, bedre tid til det, bedre økonomiske muligheder for at arbejde mindre, mens børnene er små. Den erkendelse mangler jeg både i regeringens og i Socialdemokratiets udspil.

Når man på en række vigtige punkter erkender, hvor problemet ligger, synes jeg, det er skuffende at måtte konstatere, at regeringen og Socialdemokratiet har holdt vistnok 15 møder, uden at man er kommet frem til bæredygtige løsninger. For skal vi på lang sigt have styrket konkurrenceevnen, tror jeg, at det er afgørende med et meget bredt samarbejde i Folketinget, fulgt op af et samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter, så vi netop får den langsigtede politik.

Dér skal mit spørgsmål til både regeringen og Socialdemokratiet være: Er man parat til at lave løsninger, som virkelig er de nødvendige løsninger, nu når det indre marked nærmer sig og vi samtidig skal have bugt med de store strukturproblemer, vi står over for? Er man parat til det eller ikke? Det er det spørgsmål, som vi er nogle, der stadig er interesseret i at få et svar på.

Med hensyn til, hvad der var årsag til, at man skiltes, at forhandlingerne brød sammen, har jeg det som visse andre. Jeg har ikke overværet

forhandlingerne og kan ikke gå ind i en analyse af, hvem der har mest skyld, og hvem der har mindst skyld. Jeg tror heller ikke, det er særlig frugtbart at blive ved at vende tilbage til det, der skete. Det afgørende er, om man er parat til at se fremad og sige: Nu er det altså ikke spørgsmålet om, hvad vi sagde på det og det tidspunkt, men om at erkende, hvad der skal gøres, og så vise vilje til at træffe de beslutninger, som landet har brug for. Det er det, vi fra Kristeligt Folkepartis side vil appellere til.

Vi mener ikke, der er brug for dagsordener nu. Der er ikke brug for en lang række debatter her i folketingssalen. Men der er brug for en langsigtet politik, som også må betyde, at man er parat til at lægge tingene sådan til rette, at den private, eksporterende sektor kommer til at vokse, og at man virkelig går realistisk ind og siger: Her er det løntilbageholdenhed og skattelettelser, der skal kombineres.

Så et par bemærkninger til Socialdemokratiets beslutningsforslag.

Jeg har også med interesse læst beslutningsforslag nr. B 13, hvor man siger:

»En indkomstpolitisk rammeaftale om omkostningsstigninger, der sikrer fortsat konkurrenceevneforbedring i en årrække, er et helt afgørende element i en samlet indsats ...«

Ja. Det, det handler om, er at sikre denne aftale, sådan at lønudviklingen i Danmark kommer til at ligge væsentligt under udlandets.

Jeg tror også, det er rigtigt, som Socialdemokratiet formulerer det i beslutningsforslag nr. B 15, at vi skal have en aktiv indsats for uddannelse og forskning osv. Hvis vi skal undgå flaskehalsproblemer, når konkurrenceevnen forhåbentlig bliver forbedret, må vi virkelig udanne og videreudanne, så vi kan tage den øgede konkurrence op på den bedst mulige måde.

Når det gælder beslutningsforslag nr. B 14, mener vi fra Kristeligt Folkepartis side, at der bestemt er brug for øget opsparring; men her er det rigtignok et spørgsmål om, hvordan man nærmere formulerer det. Jeg kan kun gentage, hvad jeg har sagt før: Den tidligere socialdemokratiske socialminister Bent Rold Andersen har efter min mening sagt nogle rigtige og væsentlige ting om en arbejdsmarkedspension, og jeg synes, man fra Socialdemokratiets side, når man formulerer disse spørgsmål, burde lytte mere til Bent Rold Andersen og gerne i sin for-